

«Μνήμη Ὁσίου» – 1924-2004 :
Ἡ ὀγδοηκοστὴ ἐπέτειος
τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας

«Ἡ μεγίστη παγὶς τοῦ Ἀντικειμένου»*

«Π.Σ.Ε.»: Τὸ Παγκόσμιον Συνονθύλευμα τῶν αἵρέσεων

ΕΧΟΥΝ παρέλθει δέκα ἔξ ἔτη [ἤδη 30 σήμερον] ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ κάτωθι ἀναδημοσιευομένου ὑπερόχου ὁμολογιακοῦ κειμένου τοῦ ἀειμνήστου κορυφαίου Δογματολόγου Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς (†1979).

Δυστυχῶς δὲν ἐδόθη προσοχὴ εἰς αὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, ἢ δὲ συμμετοχῆ των εἰς τὸ λεγόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.) ὄχι μόνον δὲν διεκόπη, ἀλλ' ἐνισχύθη.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὸ «Διάγγελμά» του ἐπὶ τῇ 25ετηρίδι τοῦ «Π.Σ.Ε.» τὴν 16.8.1973 ἐδήλωνεν:

«Ἡ ἀπὸ μακροῦ βιουμένη Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ τὸ ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς, ὡς συγκεκριημένη ἔκφρασις καὶ ὀργανωμένη μορφή αὐτῆς, ὑφιστάμενον Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν ἀποτελοῦσι μίαν τῶν ὁδῶν, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξεν ὁ Κύριος, ἵνα καταστήσῃ περισσότερον ἀκουστήν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν “καινὴν ἐντολὴν” τῆς ἀγάπης καὶ περισσότερον σεβαστὸν εἰς τὰς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ τὸ παράγγελμα πρὸς καταλλαγὴν, εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν»¹.

Ἐν τούτοις, ἢ «συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» εἰς τὸ «Π.Σ.Ε.» ἐχαρακτηρίσθη ἀρμοδίως, ὡς

«ἀλλόκοτος καὶ τερατώδης καὶ καταλυτικὴ τῆς ὀρθοδόξου κανονικῆς τάξεως καὶ Ἱεραῆς Παραδόσεως», ὡς «μίξις ἄμικτος καὶ τέρας ἀλλόκοτον», καὶ ὅτι αὐτὴ «συνιστᾷ τὴν μεγίστην παγίδα τοῦ Ἀντικειμένου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πρὸς διάβρωσιν καὶ ἀποσύνθεσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας»².

Ἐπίσης τὸ «Π.Σ.Ε.» κατωνομάσθη, ὡς «Παγκόσμιον Συνονθύλευμα τῶν αἱρέσεων», ἀποτελοῦν ἓνα ὄργανισμὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνυπάρχει καὶ συνεργάζεται Ὀρθοδοξία καὶ ψεῦδος καὶ οὕτω «συντελεῖται τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀποσυνθετικοῦ παγκοσμίου θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ»³.

Ἄλλὰ καὶ σήμερον ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης κ. Δημήτριος, ὁμιλῶν μάλιστα, ὡς αὐτὸς ἀποφαίνεται, ὡς ἐκφραστῆς συνόλης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, «τῆς ὁποίας τὴν καθολικὴν ἔκφρασιν καὶ μαρτυρίαν διακονοῦμεν ἀπὸ τῆς θείας φυλακῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐν ἀγάπῃ», θεωρεῖ τὴν παναιρετικὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ὡς εὐλογημένην παρὰ Θεοῦ, καθ' ὅσον ἀντιλαμβάνεται τὸν διάλογον μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ γενικῶς τὸν Οἰκουμενισμὸν

«ὡς θεάρεστον καὶ ἐν πνεύματι Ἁγίῳ κίνησιν διὰ τὴν Ἐνωσιν πάντων τῶν βαπτισθέντων εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ δεχομένων τὴν ὅλην καθολικὴν καὶ σωστικὴν ἀλήθειαν τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας»⁴.

Κατὰ τὴν περίοδον λοιπὸν ταύτην, κατὰ τὴν ὁποίαν «ἡ Οἰκουμενικὴ καὶ Παγκόσμιος Ὀλκὰς τῆς Ὀρθοδόξιας κλυδωνίζεται ἐν μέσῳ θυέλλης, ἣτις προεκλήθη ἐκ τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» καὶ «ἡ πλέον ἐπικίνδυνος» βέβηλος χεὶρ (καὶ σκοτεινὴ δύναμις), τ.ἔ. ἡ «οὕτω λεγομένη οἰκουμενικὴ κίνησις τοῦ Π.Σ.Ε., τοῦ παγκοσμίου δηλαδὴ συνονθυλεύματος τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν αἰρετικῶν»⁵, προσπαθεῖ νὰ ἐκτρέψῃ τῆς λυτρωτικῆς πορείας Τῆς τὴν Ἁγίαν Κιβωτὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι μεγάλη εὐλογία δι' ἡμᾶς νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν μας κείμενα τόσον εὐστοχα καὶ καθοδηγητικά, πραγματικὰ πυξία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁρθοδοξία καὶ «Οἰκουμενισμὸς»

Μία Ὁρθόδοξος Γνωμάτευσις καὶ Μαρτυρία τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς ⁶.

1. Εἰσαγωγικά

(ὑπὸ ἱερομονάχου Εἰρηναίου Bulovic - Μπούλοβιτς) ⁷

Η ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ἱεραρχία τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὑπὸ τὸ ἐπίσημον ὄνομα αὐτῆς «*Ἡ διάσκεψις τῶν ἐπισκόπων τῆς Γιουγκοσλαβίας*» (Biskupska Konferencija Jugoslavije), ἀπέστειλε προσφάτως ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπογεγραμμένην ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν κορυφαίων ρωμαιοκαθολικῶν ἱεραρχῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας – τοῦ ἀρχιεπισκόπου Φραγκίσκου (Franjo) Kuharic, ὡς προκαθημένου τῶν Κροατῶν ρωμαιοκαθολικῶν καὶ προέδρου τῆς εἰρημένης «*Διασκέψεως τῶν ἐπισκόπων*» τῆς χώρας ὁλοκλήρου καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου DRZECNIK, ὡς προκαθημένου τῶν ἐν Σλοβενία ρωμαιοκαθολικῶν καὶ ὡς προέδρου τῆς ἐπὶ Οἰκουμενισμοῦ Ἐπιτροπῆς τῆς «*Διασκέψεως τῶν Ἐπισκόπων τῆς Γιουγκοσλαβίας*», ἥτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας.

Ἐν ὀνόματι λοιπὸν καὶ ἐκ προσώπου αὐτῆς προτείνουν οἱ δύο παπικοὶ ἀρχιεπίσκοποι, ὁ Κροάτης κ. VUHARIC καὶ ὁ Σλοβένος κ. DRZECNIK, ἐπισήμως πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς ἐν Σερβία Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἵνα ἐπιτρέψῃ αὕτη καὶ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους κληρικούς νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς κοινὰς συμπροσευχὰς καὶ «*οἰκουμενικὰς ἀκολουθίας*», τὰς ὁποίας διοργανοῖ ἡ ἐν Γιουγκοσλαβία Ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς «*ἐβδομάδος τῶν προσευχῶν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Χριστιανῶν*», ἀπὸ τῆς 18ης ἕως τῆς 25ης Ἰανουαρίου 1975.

Καθὼς ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἱεραρχίας, τὸ πρόγραμμα καὶ τὸ περιεχόμενον τούτων τῶν «*διομολογιακῶν*» συμπροσευχῶν καὶ ἀκολουθιῶν διὰ τὸ ἔτος 1975 συνετάγη καὶ καθωρίσθη ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῆς ἐν Βατικανῷ «*Γραμματείας ἐπὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Χριστιανῶν*» καὶ τοῦ ἐν Γενεύῃ ἐδρεύοντος «*Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν*».

Σημειωθήτω επίσης, ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ ἱεραρχία δὲν παρεσιώπησεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτῆς τὸ γεγονός, ὅτι κατόπιν τῆς λήξεως τῆς Ἑβδομάδος τῶν οἰκουμενικῶν συμπροσευχῶν θὰ σταλῇ εἰς τὸ Βατικανὸν σχετικὴ ἀναφορὰ ἐπὶ τῆς πορείας καὶ τῆς ὅλης διεξαγωγῆς τοῦ «οἰκουμενικοῦ προγράμματος» τῆς Ἑβδομάδος.

Τὸ δὲ πρόγραμμα τοῦτο προβλέπει καὶ προδιαγράφει:

1. Τὸ εἰσαγωγικὸν «*σύνθημα*» (εἰλημμένον ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ μάλιστα τὸ χωρίον Ἐφ. α΄ 3-10), προσεπισυναπτομένης αὐτῷ καὶ ἐπεξηγήσεως, ἥτοι διδαχῆς περὶ τοῦ τί ἐστὶ καὶ ἐν τίνι συνίσταται ἡ «*ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας*» καὶ πῶς πρέπει νὰ δρῶμεν πρὸς ἐπίτευξιν καὶ πραγμάτων αὐτῆς.

2. Τὰ Βιβλικὰ ἀναγνώσματα, τὰ κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἐκ τῆς Ρώμης καὶ Γενεύης συντακτῶν τοῦ «*προγράμματος*» σχετιζόμενα καὶ σχετιστέα πρὸς τὸ πρόβλημα τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Χριστιανῶν, καὶ

3. (καὶ τὸ σπουδαιότερον!), τὸ λεπτομερὲς καὶ ἀναλυτικὸν διάγραμμα τοῦ περιεχομένου τῶν «*κοινῶν οἰκουμενικῶν ἀκολουθιῶν*», ἔχον ὡς ἐξῆς:

α) ἡ κοινὴ λατρεία καὶ προσκύνησις,

β) ἡ κοινὴ μετάνοια,

γ) «*ἡ ἐνότης ἐν τῷ λόγῳ*» εἴτ' οὖν τὸ κοινὸν κήρυγμα καὶ

δ) ἡ κοινὴ προσευχή, τ.ἔ. ἡ καθ' ἑαυτὴν συμπροσευχή.

Πρὶν ἢ ἀποκριθῆ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς ἐν Σερβίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ὡς ἄνω πρότασιν τῶν ἐπισήμων ὀργάνων τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἱεραρχίας ἐν Γιουγκοσλαβία (ὅπου ἡ πλειοψηφία, τὸ Σερβικὸν ἔθνος, εἶναι ὀρθόδοξος, καὶ ἡ μειοψηφία, οἱ Κροάται δηλαδὴ καὶ οἱ Σλοβένοι, εἶναι ρωμαιοκαθολικῆ), ἐζήτησε παρὰ τοῦ π. Ἰουστίνου Πόποβιτς γνωμάτευσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Αἱ κάτωθι ἀκολουθοῦσαι γραμμαὶ εἶναι ἀκριβῶς ἡ γνωμοδότησις αὕτη τοῦ π. Ἰουστίνου πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδον.

Καθὼς ἐγνώσθη ἔπειτα, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, συνεδριάσασα, συζητήσασα ἐπὶ τοῦ ζητήματος καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν θεολογικωτάτην γνωμάτευσιν τοῦ π. Ἰουστίνου, ἴσως δὲ καὶ τινα ἄλλα στοιχεῖα καὶ δεδομένα, ἀπήντησεν ἀρνητικῶς πρὸς τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς ἐπισκόπους τῆς χώρας ἐπὶ τῆς προσκλήσεως αὐτῶν,

ὅπως συμμετάσχη καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἐνεργῶς ἐν ταῖς συμπροσευχαῖς καὶ ταῖς καθόλου ἐκδηλώσεσι τῆς ὑπὸ Ρώμης καὶ Γενεύης καθιερωθείσης «*ἐβδομάδος τῆς ἐνότητος*».

Ἐνταῦθα δὲν παρατίθεται τὸ προοίμιον τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ π. Ἰουστίνου, διαλαμβάνον τὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα, ἅτινα ἐπεσημάναμεν ἄνωτέρω, ἀλλὰ τὸ κύριον καὶ καθαρῶς θεολογικὸν μέρος αὐτῆς.

Ὅμως καὶ ἐν τῷ προοίμιῳ τονίζει ὁ π. Ἰουστίνος τὸ παρά τισιν ὀρθοδόξοις τόσον παραθεωρούμενον γεγονός, ὅτι ἡ Δύσις συνηθίζει νὰ ἐπιβάλλῃ ἐντέχνως καὶ ἐπιδεξιῶς ἐν ἴδιον αὐτῆς «*πρόγραμμα*», ἐν «*ιδιάζον πλαίσιον*», τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται διὰ τῆς νοοτροπίας αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν προτέρων προσδιορίζει τοὺς ὅρους διὰ τὴν συμμετοχὴν ἐν τῇ «*οἰκουμενικῇ συνεργασίᾳ*» καὶ ἐν τῇ «*οἰκουμενικῇ κοινῇ προσευχῇ*».

Τυπικὸν παράδειγμα τούτου εἶναι τὸ προαναφερθὲν πρόγραμμα συμπροσευχῶν καὶ «*οἰκουμενικῆς ἀκολουθίας*». Εἶναι ἐξώφθαλμον, ὅτι τὸ ὑπόβαθρον αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἡ δυτικὴ ἐκκλησιολογία μετὰ τῆς ἐξ αὐτῆς προκυπτούσης θεωρίας περὶ τῶν «*κλάδων*», ἥτοι περὶ «*διαιρέσεως τῆς Ἐκκλησίας*», μετὰ τοῦ δογματικοῦ *minimum* καὶ τῶν δογματικῶν ὑποχωρήσεων μεταξὺ Ρώμης καὶ Γενεύης.

Ὅτι δὲ ταῦτα πάντα εἶναι ἀπαράδεκτα διὰ τὸν π. Ἰουστίνον, ὡς καὶ διὰ πάντα ὀρθόδοξον, εἶναι περιττὸν καὶ νὰ λεχθῇ.

Διὰ τοῦτο σχολιάζει ὁ π. Ἰουστίνος ἕκαστον σημεῖον τοῦ προγράμματος τῆς «*οἰκουμενικῆς ἀκολουθίας*», χαριτολογῶν μὲν, ἀλλὰ μετὰ λύπης, ὅπως φανερῶς τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦ ἐν λόγῳ προγράμματος καὶ τῶν στοιχειωδῶν ὀρθοδόξων προϋποθέσεων.

Οὕτω, λόγου χάριν, ἐπὶ τῆς προτεινομένης «*κοινῆς λατρείας*» παρατηρεῖ ὁ π. Ἰουστίνος, ὅτι τὸ ρωμαιοκαθολικὸν ἔγγραφον δὲν διευκρινίζει, ἂν πρόκειται περὶ τῆς «*ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ*» προσκυνήσεως ἢ περὶ ἐτέρας τινός.

Ἐπὶ τῆς προτεινομένης, «*κοινῆς μετανοίας*» διερωτᾶται, ἂν κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν «*διίσταμένων ἀδελφῶν ἡμῶν*», τῶν Δυτικῶν, πρέπει νὰ μετανοῇ τις μόνον διὰ τὸ ψεῦδος ἢ καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ τοῦ προταθέντος πάλιν κοινῶ κηρύγματος, ἐρωτᾶ: «*Τίνος πράγματος κηρύγματος; Τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐρμηνεύει αὐτὸν ὁ Πάπας; ἢ ὅπως ὁ Λούθηρος; ἢ ὅπως οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ αἱ ἅγιοι Σύνοδοι;*».

Καὶ συνελόντ' εἰπεῖν, διὰ τὸν π. Ἰουστίνον τυγχάνει ἀδύνατος πᾶσα συμπροσευχὴ ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, ἐφ' ὅσον οὗτοι διαφοροτρόπως πιστεύουν εἰς τὸν Θεόν.

Διὰ τὸν π. Ἰουστίνον, τὸ μόνον θεμέλιον τῆς ἐν λατρείᾳ κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ αὐτὴ πίστις, καὶ δὴ ἡ ὀρθόδοξος ἀμώμητος πίστις.

Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τί λέγει ὁ ἴδιος περὶ τῶν ζητημάτων τούτων, ἅτινα, καθὼς λέγει, «*θέτει πρὸ ἑαυτῆς ἡ ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἢ ἱερατικὴ καὶ θεολογικὴ συνείδησις*».

2. Κείμενον

(ἀποδοθὲν ἐκ τῆς Σερβικῆς ὑπὸ τῆς κ. Μαρίνης Σκλήρη)

I

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΙ Πατέρες,

Τὴν στάσιν της ἔναντι τῶν αἰρετικῶν - καὶ αἰρετικοὶ εἶναι ὅλοι οἱ μὴ ὀρθόδοξοι - ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει καθορίσει ἅπαξ καὶ διὰ παντός, διὰ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἀγίων Πατέρων, δηλαδὴ διὰ τῆς ἀγίας Θεανθρωπίνης Παραδόσεως, τῆς μοναδικῆς καὶ ἀναλλοιώτου.

Συμφώνως πρὸς αὐτὴν τὴν στάσιν, εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους εἶναι ἀπηγορευμένη κάθε συμπροσευχὴ καὶ κάθε λατρευτικὴ ἐπικοινωνία μετὰ αἰρετικῶν. Διότι «*τίς μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομία; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαρ; ἢ τίς μερὶς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;*» (Β' Κορ. ς' 14-15).

Ὁ ΜΕ΄ κανὼν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων ὀρίζει: «*Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος, μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαί τι, καθαιρείσθω*»⁸.

Αὐτὸς ὁ ἱερὸς κανὼν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων δὲν προσδιορίζει ποία ἀκριβῶς προσευχὴ ἢ ἀκολουθία ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ ἀπαγορεύει κάθε κοινὴν μεθ' αἰρετικῶν προσευχὴν, ἔστω καὶ τὴν κατ' ἰδίαν («*συνευξάμενος*»). Εἰς δὲ τὰς οἰκουμενιστικὰς κοινὰς προσευχὰς μήπως δὲν γίνονται καὶ ἀδρότερα καὶ εὐρύτερα τούτων;

Ὁ ΛΒ΄ Κανὼν τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου ὀρίζει: «Ὅτι οὐ δεῖ αἱρετικῶν εὐλογία λαμβάνειν, αἵτινες εἰσιν ἀλογίαι μᾶλλον ἢ εὐλογία». Μήπως ὅμως δὲν συμβαίνει εἰς τὰς κοινὰς οἰκουμενιστικὰς συναντήσεις καὶ συμπροσευχὰς νὰ εὐλογοῦν αἱρετικοί: ρωμαιοκαθολικοὶ ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς, προτεστάνται πάστορες, ἀκόμη δὲ καὶ γυναῖκες;(!)

Αὐτοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι σχετικοὶ Κανόνες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἴσχυον ὄχι μόνον κατὰ τὴν παλαιὰν ἐποχὴν, ἀλλ' ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἐν ἀπολύτῳ ἰσχύϊ καὶ σήμερον, δι' ὅλους ἡμᾶς τοὺς συγχρόνους ὀρθοδόξους Χριστιανούς.

Ἰσχύουν ἀναμφιβόλως καὶ διὰ τὴν θέσιν μας ἔναντι τῶν ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τῶν προτεстанτῶν. Διότι ὁ μὲν ρωμαιοκαθολικισμὸς εἶναι πολλαπλῆ αἵρεσις, περὶ δὲ τοῦ προτεσταντισμοῦ τί νὰ εἴπωμεν; Καλλίτερον νὰ μὴ ὀμιλῶμεν.

Ἦδη ὁ Ἅγιος Σάββας εἰς τὴν ἐποχὴν του, ἐπτάμισυ αἰῶνας πρὶν, δὲν ὠνόμαζε ἄραγε τὸν ρωμαιοκαθολικισμὸν «λατινικὴν αἵρεσιν»; Καὶ πόσα ἀπὸ τότε νέα δόγματα δὲν ἐπενόησεν ὁ πάπας καὶ «ἀλαθῆτως» ἐδογματίσεν! Δὲν χωρεῖ δὲ ἀμφιβολία, ὅτι διὰ τοῦ δόγματος περὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα, ὁ ρωμαιοκαθολικισμὸς κατέστη παναίρεσις. Καὶ ἡ πολὺ ἐπαινουμένη Β΄ Βατικάνειος Σύνοδος οὐδὲν ἠλλάξεν οὔτε ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν τερατώδη ταύτην αἵρεσιν, ἀλλά, τὸναντίον, ἐπεκύρωσεν αὐτήν⁹.

Ἐνεκα τούτου, ἂν εἴμεθα ὀρθόδοξοι καὶ θέλωμεν νὰ παραμείνωμεν ὀρθόδοξοι, τότε ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ κρατήσωμεν τὴν στάσιν τοῦ Ἁγίου Σάββα, τοῦ Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου, τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κροστάνδης καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων καὶ Νεομαρτύρων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔναντι τῶν ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τῶν προτεстанτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οὔτε οἱ μὲν, οὔτε οἱ δέ, δὲν πιστεύουν ὀρθῶς καὶ ὀρθοδόξως εἰς τὰ δύο βασικὰ δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ: εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν¹⁰.

II

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΕ καὶ Ἅγιοι Συνοδικοὶ Πατέρες,

Ἔως πότε θὰ ἐξευτελιζώμεν δουλικῶς τὴν Ἁγίαν μας Ὀρθόδοξον Ἁγιοπατερικὴν καὶ Ἁγιοσαββιτικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς οἰκτρῶς καὶ φρικωδῶς ἀντιαγιοπαραδοσιακῆς στάσεώς μας ἔναντι τοῦ Οἰκουμε-

νισμοῦ καὶ τοῦ λεγομένου Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν;

Ἐντροπή καταλαμβάνει πάντα εἰλικρινῆ ὀρθόδοξον, ἀνατραφέντα ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅταν ἀναγιγνώσκη, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι συνέδριοι τῆς 5ης Πανορθόδοξου διασκέψεως τῆς Γενεύης (8-16 Ἰουνίου 1968) σχετικῶς πρὸς τὴν συμμετοχὴν ὀρθόδοξων εἰς τὸ ἔργον τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», ἔλαβον τότε τὴν ἀπόφασιν «ὅπως ἐκφρασθῆ ἡ κοινὴ ἐπίγνωσις τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ ὀργανικὸν μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (βλ. Glasnik S. D. Crkve, Βελιγράδιον, ἀριθ. 8/1968, σελ. 168).

Αὕτῃ ἡ ἀπόφασις εἶναι κατὰ τὴν ἀνορθοδοξίαν καὶ ἀντιορθοδοξίαν τῆς ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέα. Ἦτο ἄραγε ἀπαραίτητον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, αὐτὸ τὸ πανάχραντον Θεανθρώπινον σῶμα καὶ ὀργανισμὸς τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, νὰ ταπεινωθῆ τόσον τερατωδῶς, ὥστε οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς θεολογίας, ἀκόμη καὶ ἱεράρχαι¹¹, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ Σέρβοι, νὰ ἐπιζητοῦν τὴν «ὀργανικὴν» μετοχὴν καὶ συμπερίληψιν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, τὸ ὅποιον, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, γίνεται εἰς νέος ἐκκλησιαστικὸς «ὀργανισμὸς», μία «νέα Ἐκκλησία» ὑπεράνω τῶν ἐκκλησιῶν, τῆς ὁποίας αἱ Ὀρθόδοξοι καὶ μὴ ὀρθόδοξοι ἐκκλησιαὶ ἀποτελοῦν μόνον «μέλη» («ὀργανικῶς» μεταξύ των συνδεδεμένα!); Ἄλλοίμονον, ἀνήκουστος προδοσία!

Ἀπορρίπτομεν τὴν ὀρθόδοξον θεανθρωπίνην πίστιν, αὐτὸν τὸν ὀργανικὸν δεσμὸν μετὰ τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου Ἰησοῦ καὶ τοῦ παναχράντου Του Σώματος – τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων – καὶ θέλωμεν νὰ γίνωμεν «ὀργανικὰ μέλη» τοῦ αἰρετικοῦ, οὐμανιστικοῦ, ἀνθρωποπαγοῦς καὶ ἀνθρωπολατρικοῦ συλλόγου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ 263 αἰρέσεις, ἡ δὲ κάθε μία ἀπὸ αὐτὰς πνευματικὸς θάνατος!

Ὡς ὀρθόδοξοι, εἴμεθα «μέλη Χριστοῦ». «Ἄρα οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, ποιήσω πόρνης μέλη; Μὴ γένοιτο!» (Α΄ Κορ. ς΄ 15). Καὶ ἡμεῖς τοῦτο πράττομεν διὰ τῆς «ὀργανικῆς συνδέσεώς μας μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ὅποιον οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀναβίωσις τῆς ἀθέου ἀνθρωπολατρίας-εἰδωλολατρίας.»

Εἶναι πλέον ἔσχατος καιρὸς, Πανιερώτατοι Πατέρες, ὅπως ἡ Ὀρθόδοξος Ἁγιοπατερικὴ καὶ Ἁγιοσαββιτικὴ Ἐκκλησία μας, ἡ Ἐκκλησία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων, τῶν ἁγίων Ὁμολογητῶν, Μαρτύρων καὶ Νεομαρτύρων, παύσῃ νὰ ἀναμιγνύεται

ἐκκλησιαστικῶς, ἱεραρχικῶς καὶ λατρευτικῶς μετὰ τοῦ οὕτω καλουμένου Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὅπως ἀρνηθῆ διὰ παντὸς τὴν οἰανδήποτε συμμετοχὴν εἰς τὰς κοινὰς προσευχὰς καὶ τὴν λατρείαν (ἢ ὅποια λατρεία εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἶναι ὀργανικῶς συνδεδεμένη εἰς μίαν ὁλότητα καὶ συγκεφαλαιοῦται εἰς τὴν θεῖαν Εὐχαριστίαν), καὶ γενικῶς τὴν συμμετοχὴν εἰς οἰανδήποτε ἐκκλησιαστικὴν πράξιν, ἢ ὅποια ὡς τοιαύτη, φέρει ἐν ἑαυτῇ καὶ ἐκφράζει τὸν μοναδικὸν καὶ ἀνεπανάληπτον χαρακτῆρα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς πάντοτε Μιᾶς καὶ Μοναδικῆς.

III

ΜΗ ΣΜΙΓΟΥΣΑ ἐκκλησιαστικῶς μετὰ τῶν αἵρετικῶν, εἴτε ἂν εἶναι αὐτοὶ συγκεντρωμένοι πέριξ τῆς Γενεύης, εἴτε πέριξ τῆς Ρώμης, ἢ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, κατὰ πάντα πιστὴ πρὸς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρας, δὲν θὰ ἀρνηθῆ διὰ τούτου τὴν Χριστιανικὴν τῆς ἀποστολῆς καὶ τὸ εὐαγγελικόν της χρέος: ὅπως ἐνώπιον τοῦ συγχρόνου κόσμου, ὅσον τοῦ μὴ ὀρθοδόξου, τόσον καὶ τοῦ ἀπίστου, ταπεινῶς, ἀλλὰ εὐθαρσῶς μαρτυρῆ περὶ τῆς Ἀληθείας, τῆς Παναληθείας, περὶ τοῦ ζῶντος καὶ ἀληθινοῦ Θεανθρώπου καὶ περὶ τῆς πανσωστικῆς καὶ παμμεταμορφωτικῆς δυνάμεως τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία μας, διὰ τοῦ ἁγιοπατερικοῦ πνεύματος καὶ χαρακτῆρος θεολόγων της, πάντοτε θὰ εἶναι ἐτοίμη *«πρὸς ἀπολογίαὶν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος»* (Α΄ Πέτρ. γ΄ 15).

Καὶ ἡ Ἐλπίς ἡμῶν νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ εἰς ὅλην τὴν αἰωνιότητα, εἶναι μία καὶ μοναδική: Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῷ Θεανθρωπίνῳ του σώματι, τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων.

Οἱ Ὁρθόδοξοι θεολόγοι ὀφείλουν νὰ συμμετέχουν ὄχι εἰς *«οἰκουμενικὰς κοινὰς προσευχὰς»*, ἀλλὰ εἰς θεολογικοὺς διαλόγους ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ περὶ τῆς Ἀληθείας, ὅπως διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἔπραττον οἱ ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ὁρθοπιστίας εἶναι *«μερίς»* μόνον *«τῶν σωζομένων»* (πρβλ. Ζ΄ Κανὼν τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς

Συνόδου).

Παναληθῆς εἶναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου: «*σωτηρία ἐν ἀγιασμῶ καὶ πίστει ἀληθείας*» (Β΄ Θεσ. β΄ 13). Ἡ θεανθρωπίνη πίστις εἶναι «*ἡ πίστις τῆς Ἀληθείας*». Ἡ οὐσία αὐτῆς τῆς πίστεως εἶναι ἡ Ἀλήθεια, εἶναι ἡ μόνη Παναλήθεια, δηλαδή ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Ἡ δὲ θεανθρωπίνη ἀγάπη εἶναι «*ἡ ἀγάπη τῆς Ἀληθείας*» (Β΄ Θεσ. β΄ 10). Ἡ οὐσία αὐτῆς τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ Παναλήθεια, δηλ. ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Καὶ αὐτὴ ἡ Πίστις καὶ αὐτὴ ἡ Ἀγάπη εἶναι ἡ καρδιά καὶ ἡ συνείδησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πάντα ταῦτα διεφυλάχθησαν ἀλώβητα καὶ ἀπαραμόρφωτα μόνον ἐν τῇ μαρτυρικῇ ἀγιοπατερικῇ Ὁρθοδοξίᾳ, περὶ τῆς ὁποίας οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ εἶναι κεκλημένοι νὰ μαρτυροῦν ἀφόβως ἐνώπιον τῆς Δύσεως καὶ τῆς ψευδοπίστεως τῆς καὶ τῆς ψευδοαγάπης τῆς.

Τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

13/26 Νοεμβρίου 1974

Ἱερὰ Μονὴ Τσέλιε

Συνιστᾷ ἑαυτὸν ταῖς ἀγίαις ἀποστολικαῖς
προσευχαῖς τῆς Ὑμετέρας Πανιερότητος
καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιερέων,
ὁ ἀνάξιος Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστίνος

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 18-21/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1990, σελ. 166-173.

1. Βλ. τὸ πλήρες κείμενον τοῦ «Διαγγέλματος» ἐν Ἀντωνίου Παπαδοπούλου, Κείμενα Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, Οἰκουμενικὰ ΙΙ, σελ. 131-141, Θεσσαλονίκη 1984· ἐπίσης ἐν Βασιλείου Θ. Σταυρίδου, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, β΄ ἔκδοσις, σελ. 339-347, Θεσσαλονίκη 1984. Τὸ παρατιθέμενον χωρίον ἐκ τῆς §Α2.
2. Κωνσταντίνου Δωρ. Μουρατίδου, Οἰκουμενικὴ Κίνησις: ὁ σύγχρονος μέγας πειρασμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔκδοσις δευτέρα, «Ὁρθόδοξος Τύπος», σελ. 24, Ἀθῆναι 1973.
3. Αὐτόθι, σελ. 88.
4. Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 445/15.9.1990, σελ. 22. Ἐξ ὁμιλίας τοῦ πατριάρχου κ. Δημητρίου εἰς «Οἰκουμενικὴν Ἀκολουθίαν» (Βοστώνη τῶν Η.Π.Α., 26.7.1990).
5. Κωνσταντίνου Δωρ. Μουρατίδου, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 84 καὶ 85.
6. Βλ. περιοδ. «Κοινωνία», Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1975, σελ. 97-101. Ἡ «Γνωμάτευσις» αὐτὴ ἀνεδημοσιεύθη εἰς ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 235/1.6.1975.
7. Ὁ π. Εἰρηναῖος Μπούλοβιτς, Σέρβος ἑλληνομαθὴς Θεολόγος καὶ Καθηγητὴς τῆς ἐν

Βελιγραδίῳ Ὁρθοδόξῳ Θεολογικῆς Σχολῆς, θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ π. Ἰουστίνου. Ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Μοραβίας τῆς Ὁρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας τὴν 20ὴν Μαΐου τοῦ 1990 (Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ), εἰς τὴν Μονὴν Πέτης, παλαιὰν ἔδραν τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, εἰς τὸ Κοσσυφοπέδιον.

8. Ὁμοίως ὀρίζουν καὶ οἱ ΜΣΤ´ καὶ ΞΕ´ Ἀποστολικοὶ Κανόνες, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ ΛΓ´ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου.
9. Ἴδε τὴν Constitutio de Ecclesia τῆς Β´ Βατικανείου Συνόδου.
10. Ἐκτενέστερον περὶ ὅλων αὐτῶν ἰδὲ ἡμετέραν μελέτην «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός», Θεσσαλονίκη 1974.
11. *«Εἶναι δυνατὸν ἕνας Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς, ὁ ὑπογράψας κατὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ τὰς διατάξεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ βεβαιώσας τὴν πειθαρχίαν του, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κύριον Καταστατικὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ ὑπογράψῃ καὶ ἄλλο καταστατικὸν ἄλλου χριστιανικοῦ σχήματος, ὡς εἶναι ἡ προτεσταντικὴ χριστιανικὴ κίνησις;»*. Ἀναφέρεται ὅτι Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς ἐδήλωσεν, «ὅτι θὰ εἶναι προτιμότερον “νὰ κοποῦν τὰ χέρια του”, παρὰ νὰ ὑπογράψῃ προτεσταντικὸν καταστατικὸν καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν ὑπογραφὴν του εἰς τὴν πράξιν τῆς βεβαιώσεως τῆς ὁμολογίας, ποὺ ἔκαμε κατὰ τὴν εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίαν του».

(Βλ. Ἀρχιμ. Σπυρ. Μπυλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Α´, σελ. 368-369, «Ὁρθόδοξος Τύπος», Ἀθῆναι 1969).